

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθέν υπό του έν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν,
ἀξιοθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς
Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν φρ. 8
διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
φρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεροι
συμφωνιαί. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπέου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαρτίου.

Ἀριθ. 12.

ΙΩΣΗΦ ΔΟΥΡΜ

Ὅτε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἱ ἐκ τῶν σεισμῶν γεννηθέντες φόβοι ἀφορμὴν παρέσχον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν νὰ μεριμνήσῃ συντονώτερον περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ ἄλλων συμφορῶν πολλὰ ἤδη παθόντων ἀρχαίων μνημείων τῶν Ἀθηνῶν, ἢ πρόσκλησις διαπρεποῦς τινος ἀρχιτέκτονος ἀρχαιολόγου ἐκ τῆς σοφῆς Ἐσπερίας πρὸς γνωμοδότησιν περὶ τῶν ληπτέων μέτρων ἐθεωρήθη ὡς τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν καθήκον. Ἐπρόκειτο ὅχι μόνον ἡμεῖς νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ τοῦ ἀρίστου τρόπου τῆς διασώσεως τῶν ἀνεκτιμῆτων τῆς ἀρχαιότητος κειμηλίων, ὧν ἡ σύλαξις εἰς ἡμᾶς εἶνε ἀνατεθειμένη ὑπὸ σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἀλλὰ καὶ τοὺς ξένους πάντας νὰ πείσωμεν ὅτι τῶν ἀρίστων αὐτῶν ἀνδρῶν τὰς γνώμας δὲν ἡμελησάμεν ἐν τοιαύτῃ ἀνάγκῃ νὰ ζητήσωμεν. Ἡ ἐκλογὴ ἐπέσε τότε ἐπὶ τὸν εἰδημονέστατον αὐτῶν, τὸν ἐκ μεγάλων συγγραφικῶν ἔργων καὶ πολλῶν ἰδίως μελετῶν περὶ τῶν μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως γνωστότατον Γερμανὸν σοφόν, τὸν κ. Ἰωσήφ Δούρμ, οὗ τὴν εἰκόνα ἐνταῦθα ἡ Εἰκ. Ἐστία παρέχει. Ὁ διαπρεπὴς ἀνὴρ ἦλθε πρὸ μηνῶν εἰς Ἀθήνας, πρὸ ὀλίγων δὲ ἡμερῶν, συμπληρώσας τὰς ἐπὶ τόπου μελέτας καὶ προτείνας τὰ βέλτιστα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. Ἔργον ἡμῶν εἶνε τώρα νὰ φανώμεν δραστήριοι καὶ ἀκριβεῖς ἐκτελεσταὶ τῶν χρηστῶν αὐτοῦ ὑποθηκῶν. Καὶ τὸ ἔργον τοῦτο εὐτυχῶς δὲν εἶνε ἀδύνατον οὐδὲ δύσεκτέλεστον.

Κατάπτωσις καὶ ἀνεπανόρθωτος φθορὰ δὲν ἀπειλεῖ οὐδὲν τῶν ἐν Ἀθήναις μνημείων τῆς ἀρχαιότητος, ὧν τὰ πλεῖστα ἢ οὐδεμιᾶς ἢ ἐλαχίστης ἐπισκευῆς σήμερον

μόλις αἰῶνων ὑπέστησαν. Ἀλλὰ κίνδυνος οὐχὶ μικρὸς ἀπειλεῖ τὸ καλλιπρεπέστατον αὐτῶν, τὸν μέγαν Παρθενῶνα, ἂν δὲν ληθθῇ τάχιστα ἢ προσήκουσα περὶ αὐτοῦ πρόνοια. Ἀγνίζον ἔτι ἐκ καταστροφῆς προσφάτου σχεδὸν τὸ ἱερόν ἐρείπιον, ὅπερ εἴκοσι αἰῶνες ἀκήρατον διεφύλαξαν καὶ μία μόνη στιγμὴ ἀπαισία κατὰ τὴν τελευταίαν ἐσπερινὴν ὥραν τῆς 26 Σεπτεμβρίου τοῦ 1687 εἰς τὴν νῦν αὐτοῦ θλιβεράν κατάστασιν μετέβαλε, φαίνεται ἱκανὸν ν' ἀντιστῆ ἀκόμη ἐπὶ αἰῶνας εἰς τοῦ χρόνου τὴν πανδαμάτειραν δύναμιν. Οὔτε δὲ οἱ τελευταῖοι σεισμοὶ σπουδαίως αὐτὸ ἐβλάψαν, οὔτε δεῖν ἄλλα τοιαῦτα τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ ἐν τῷ μέλλοντι δύνανται ν' ἀπειλήσωσι. Τῶν παλαιῶν ὅμως ἀνηκέστων συμφορῶν τὰ ἴχνη δὲν παρέμειναν μόνον εἰς τοὺς ἀμόρφους ἐπὶ τῆς γῆς κατακειμένους αὐτοῦ ὄγκους καὶ παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν γυμνότητα καὶ καταστροφὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς φθορὰς ἄλλας πολὺ μὲν μικροτέρας καὶ ἀφανεστέρας, οὐχ ἦσσαν ὅμως οἰκτρὰς. Εἶνε πληγαὶ αὐταὶ εἰς τὸ δεινῶς ἡρωτηριασμένον, ἀλλ' ἀκαταβλητον ἔτι σῶμα τοῦ ζῶντος τῆς ἀρχαιότητος μάρτυρος, αἰτίνες ἀφενκτον τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐν τῷ μέλλοντι δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν ἂν δὲν θεραπευθῶσιν νῦν ριζικῶς καὶ ἐπουλωθῶσιν διὰ παντός.

Ἰωσήφ Δούρμ

χρῆζουσιν ἵνα παραδοθῶσιν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς οὕτως ἀκέραια, ὡς παρελάβομεν ἡμεῖς αὐτὰ μετὰ τὰς ἀξιοθρηνητούς καὶ ἀνεπανορθώτους καταστροφὰς ἃς ὑπὸ τῶν συμφορῶν τῶν δύο τελευταίων

Φθοραὶ τοῦ ὕλικου, ὧν πρώτη αἰτία εἶνε αὐτὴ ἢ ἐπάρματος ἐκρηξίς τῆς βόμβας τῶν Βενετῶν, φθοραὶ αἰτίνες δὲν εἶνε παλαιότεραι τῆς πολιορκίας τοῦ 1827, ἀξιοδακρυτοὶ βλάβαι ἃς ἡ συστηματικὴ καὶ βαρβάρως σὺλησις τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ τοῦ Σκώ-

του εὐπατρίδου κατὰ τὸ 1801—1803 εἰς τὰ ἀνέπαφα μέχρι τότε διατηρηθέντα τμήματα τοῦ ναοῦ ἐπέφερε, φθοραὶ ἄλλαι ἄς καθ' ἡμέραν ἀπαρατηρήτως προξενούσιν εἰς τὰ ἀπαλὰ ἐκεῖνα μάρμαρα τὰ ἄνωθεν κατερχόμενα καὶ εἰς ὄλους αὐτῶν τοὺς πόρους εἰσδύοντα ὕδατα—τοιαῦται φθοραὶ εἶνε αἵτινες ἐν μέρει μόνον κατ' αὐτὸ τὸ παρὸν ἴσως, ἀσφαλῶς ὅμως ἐν τῷ μέλλοντι καταστροφὰς ἐσαεὶ πλέον ἀνεπανορθώτους δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν. Ἐν παντελῶς ἀποσυντεθειμένον καὶ ἄμεσον κατὰπτωσιν ἀπειλοῦν ἐπιστύλιον ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ, ἐπίκρανα καὶ τοῦ θριγμοῦ ἄλλα μέρη διερωγότα, ἢ μετακεκνημένα ἢ εἰς ἐπιβλαβεστάτας τῆς ἀτμοσφαιρῆς ἐπιδράσεις ἐκτεθειμένα, δάπεδον ὑπερδισχυλίων τετραγωνικῶν μέτρων ὑποκειμένον εἰς διαρκῆ πλήμμυραν τῶν ἐκ τῶν βροχῶν ἀρθῶν ὑδάτων, ἀπαιτοῦσι σήμερον ταχεῖαν τὴν ἐκ τῆς τέχνης ἐπικουρίαν. Διακόσιαι χιλιάδες φράγκων ἀρκοῦσι πρὸς τὴν ὑπολογισθεῖσαν δαπάνην. Ἄλλ' αὕτη θὰ κατανεμηθῆ εἰς τὴν προσεχῆ πενταετίαν ἢ ἑπταετίαν, ἑκατοντακισχίλια δὲ μόνον δραχμαὶ ἤθελον ἀρκέσει ἐπὶ τοῦ παρόντος πρὸς πάντα τὰ ἐπείγοντα, σωτήρια ἔργα.

Ἄλλ' οὐχὶ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν ἀπλῶς καὶ στερέωσιν τῶν ἐπισφαλῶν μερῶν τοῦ Παρθενῶνος ἀπέβλεψαν αἱ μελέται καὶ προτάσεις τοῦ ἐπιφανοῦς ἀρχιτέκτονος. Τὸ ὄνειρον τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐρειπωμένων ἀρχαίων μνημείων δι' ἀναστήλωσεως τοῦ σωζομένου ἔτι, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους νῦν κατακειμένου καὶ εἰς φθορὰν βεβαίαν παραδεδομένου ἀρχαίου ὑλικῷ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Ἐρεχθείου ἐν τῇ ζωηρᾷ αὐτοῦ φαντασίᾳ λαμβάνει σάρκα καὶ αἷμα καὶ παρίσταται βραδίως πραγματοποιήσιμον. Ὑποδείγματα ἀρρήτου κάλλους τῆς τοιαύτης ἐργασίας πρόκεινται ἡμῖν τοῦτο μὲν ὁ μικρὸς ναὸς τῆς ἀπτεροῦ Ἀθηνᾶς Νίκης, ὅστις ἐκ τῶν συμπεφυρμένων ἐρειπίων ἰθωματικῷ προμαχώνῳ ἀναστήθεις, θαυμασιῶς ἀνεφάνη πάλιν ἐπὶ τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ θέσεως κατὰ τὸ 1835, τοῦτο δὲ ἡ καλλιπρεπής, πρόφην δὲ ἀδιάγνωστος σχεδὸν οὐσα στοὰ τῶν Καρυατίδων καὶ ἡ βορεία τοῦ Ἐρεχθείου πύλη καὶ αὐτὰ τὰ προπύλαια. Καὶ κατὰ ταῦτα πρὸ μικροῦ ἐμελετήθη καὶ ἐσχεδιάσθη ἡ ἀναστήλωσις τῶν κίωνων τοῦ Παρθενῶνος, ἡ διασκευὴ περιλάμπρων τμημάτων τοῦ Ἐρεχθείου καὶ ἡ ἀποκατάστασις εἰς αὐτὴν τὴν παλαιὰν αὐτοῦ μορφήν τοῦ σώου καὶ ἀκεραίου Θεοσείου.

Εἶνε ἄθλον δόξης γνησίως ἑλληνικῆς, ὅπερ ὁ ἀγωνοθετῶν ξένος προβάλλει εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν μεγαλοψύχων τῆς Ἑλλάδος τέκνων. Εἴθε ταχέως νὰ παρυσιασθῆ ὁ νικῆσων ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

12 Μαρτίου

Τὰ ἐμάθατε λοιπόν. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Ρετσίνοιου Διαγωνισμοῦ ἀπεφάσισε—τουλάχιστον καθὼς ἐγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας.— νὰ μὴ βραβευθῆ κανὲν ἀπὸ τὰ ὑποβληθέντα δράματα, ἀλλὰ νὰ παρασταθῶν καὶ τὰ τέσσαρα, τὰ διαφιλονεικούντα τὸ γέρας, ἀπὸ τῆς νεοτεύκτου πειραϊκῆς σκηνῆς, διὰ νὰ ἴδωμεν κατόπι ποῖον ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτῶν θὰ ἐστέφετο διὰ τῆς κοινῆς ἐπιδοκιμασίας.

«Νὰ μία ὠραία ἰδέα!» θάνεκραξαν ὅσοι ἀνέγνωσαν τὴν εἰδησίαν. Τῷ ὄντι, ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πρᾶγμα φαίνεται ὡς νὰ ὑπνηροεῦθη ἀπὸ τὴν εὐτυχεστέραν τῶν ἐμπνεύσεων. Ἡ σκηνὴ καὶ μόνη ἢ σκηνὴ εἶνε ἡ λυδία λίθος ἐνὸς δραματικοῦ ἔργου· ὁ δὲ κόσμος, τὸ πολὺ δημόσιον, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ λαμβανόμενον ἀποτελεῖ ἓνα ἐξυπνον, χρυσὸν καὶ εὐδυνειδίπτον ἄνθρωπον, θὰ κρίνῃ πολὺ ἀσφαλῆστερον καὶ πολὺ δικαιότερον ἀπὸ δύο—τρεῖς κριτὰς λογιστάτους,— λέγει ὁ κόσμος,— μὲ τὰς συμπαθείας τῶν, μὲ τὰς προλήψεις τῶν, μὲ τὰς αἰσθητικὰς τῶν, μὲ τὰς ἐπιφυλάξεις τῶν καὶ... μὲ τὰς ὑποψηφιότητάς τῶν. Ἐπειτα τὸ θέαμα τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς δραματικῆς πάλης, τὸ ὑπενθυμίζον ἡμέρας δόξης ἀρχαίας, θὰ ἦτο ἐξόχως ἐνδιαφέρον καὶ μεγαλοπρεπές, μόνον δὲ αὐτὸ θὰ ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Θεάτρου τοῦ Πειραιῶς σταθμὸν ἀληθοῦς ἀναγεννήσεως τῆς τέχνης, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ παρέβλεπεν ἡ νεοελληνικὴ ἱστορία.

Οὕτω τουλάχιστον ἐχαιρετίσθη ἡμᾶ τῇ πρώτῃ διαδόσει τὸ μέγα θεατρικὸν νέον καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἀνεγράψαμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐνθουσιώδεις κρίσεις τῆς πειραϊκῆς «Προνοίας» ἐπιφυλαχθέντες μόνον νὰ ἐκφράσωμεν κατόπι τὰς ἰδικὰς μας. «Ὅτι τὰ σχόλια μας σήμερον δὲν θὰ εὐχαριστήσουν τοὺς ὑπέχοντας τὴν εὐθύνην τῆς καινοτομίας, δὲν ἀμφιβάλλομεν· ἀλλ' ὅτι εὐχόμεθα ὀλοψύχως εἶνε νὰ συντείνουσι αἱ ὀλίγαι παρατηρήσεις μας εἰς τὴν ψυχρανσίν τοῦ ζήλου τῶν καινοτόμων καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν σχεδίου, τὸ ὁποῖον, μόλις ἀποτριβῆ ἢ πρῶτη ἀπατηλὴ στιλβιδῶν, προκύπτει ὡς ἐν τῶν τερατωδεστέρων, ἐξ ὧν ὠρίμασεν ὁ θερμὸς ἥλιος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐλάθετε εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τοῦ ζητήματος—δηλαδὴ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐτυχοῦς ἰδέας,— καὶ ἐξετάσατε οἰονδήποτε σημείον αὐτοῦ. Παντοῦ θὰ προσκόψετε, ἐκτός ἂν ἡ περὶ ὅσας εἶνε τὸσον ὀλίγη, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε παρόντα. Ἐγὼ τουλάχιστον πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ εὐρίσκειτο κάποιος νὰ μ' ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀπορίας: Ἄν ἡ ἀνωνυμία εἰς ἓνα διαγωνισμὸν εἶνε ἐπιβεβλημένη τουλάχι-

στον τυπικῶς, ποῖος ἐκτός τῶν συγγραφέων θὰ διδάξῃ εἰς τοὺς ἠθοποιούς τὰ δράματα, ὥστε νὰ παρασταθῶσι μὲ τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὸν Διαγωνισμὸν ἀκριβείαν; Καὶ μία ἄλλη ἐρώτησις ἀκόμη: Τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον θάδικηθῆ ἀπὸ τὴν παράστασιν,— περιπτώσις πολὺ συχνή,— κατὰ τίνα τρόπον θὰ δικαιωθῆ ἀπὸ τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον μόνον ἀπὸ τὴν παράστασιν αὐτὴν θὰ κρίνῃ;

Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον. Μία καλὴ θέλησις, μία εὐδυνειδίπτος, πεφωτισμένη ἐργασία, καὶ ἡ δυσκολία θὰ ἐξωμαλύνετο. Τὸ ζήτημα εἶνε ἄλλο. Εἶνε εἰς κατάστασιν τὸ δημόσιον νὰ κρίνῃ ἐν δράμα; Εἰμπορεῖ ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος κατὰ πλειοψηφίαν θὰ γεμίσῃ τὸ θέατρον τὰς ἐσπέρας τοῦ ἀγῶνος, νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ,—ὅπως θὰ τὸ ἔκαμνεν ὁ κ. Ροῖδης π. χ.— τὴν ἀξίαν ἐνὸς δραματοῦς λεπτοῦ, ἐνὸς δραματοῦς τεχνικοῦ, ἐνὸς φιλολογικοῦ ἔργου τέλος πάντων, ἢ βραβεύσις τοῦ ὁποῖου θὰ ἐδύνατο νὰ προσεγνήσῃ τιμὴν εἰς πᾶσαν ἐπιτροπήν, καὶ εἰς πᾶν θέατρον; Πολὺ ἀμφιβάλλομεν. Ἀπειναντίας γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀντιγόνης, κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶς θεατῆς ἀθηναῖος—ἢ καὶ πειραιεύς,—ἦτο καὶ ἐλλανδοτικῆς, παρῆλθεν ἀνεπιστρέπτει καὶ θεωρεῖται θαῦμα μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ· ὅχι δὲ μόνον δὲν θάναστίσουν τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην χίλιοι ρετσίνοιοι διαγωνισμοί, ἀλλ' ἐξ ἐναντίου θὰ καταδειχθῆ ἐξ αὐτῶν ἢ ἀπειρος μεταξὺ τῶν δύο ἐποχῶν διαφορά, ἀνακρυδσομένου πανδῆμος ὡς ἀρίστου τοῦ ἀχρειστάτου ἴσως καὶ τερατωδεστάτου τῶν ὑπὸ δοκιμασίαν δραμάτων.

Ἐννοεῖται ὅτι τὴν ἀπειρίαν καὶ τὴν ἀκαλαισθησίαν τοῦ κοινοῦ θὰ ὑποβηθῶσιν οὐ σπουδαίως τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα θὰ μετέλθουν, ἕκαστος ὑπὲρ τοῦ ἰδιοῦ ἔργου καὶ κατὰ τῶν ἄλλων, οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι, οἱ ποιηταί. Εἶνε δὲ παρατηρημένον καὶ ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐκεῖνοι ἀκριβῶς διαθέτουν τὰ περισσώτερα μέσα καὶ ἔχουν τοὺς περισσοτέρους φανατικούς φίλους καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ σχηματίσουν ἀκροατήριον ἐκ τῶν προτέρων εὐμενῆς, καὶ νὰ ραδιοιργήσουν, καὶ νὰ συκοφαντήσουν, καὶ νὰ πιέσουν, καὶ νὰ καταπιεξοῦν, καὶ νὰ πειλήσουν, ὅσοι ὀλιγώτερον ἔχουν τὴν ποιητικὴν ἀξίαν καὶ γεννοῦν τὰ χειρότερα ἔργα. Ποιητῆς ἀληθινός, ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς τέχνης του, ἔχει πάντοτε ἀρκετὴν ἀξιοσθένειαν ὥστε νὰ μὴ καταφύγῃ εἰς τοιαῦτα ἀνάξια μέσα, καὶ ἂν λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν, θάφήσῃ τὸ ἔργον του ἀνυπεράσπιστον καὶ μόνον. Κατὰ συνέπειαν ἡ περιφανὴς ἦττα θὰ εἶνε ὁ κλῆρος ὁ ἀναπόφευκτος παντός ποιητοῦ καὶ ἔργου, βασιζομένου μόνον εἰς τὴν ἀξίαν του.

Ἄν συνέβη τοῦτο ἀπαρεγκλίτως εἰς τὰς συνθήεις καὶ καθημερινὰς παραστάσεις νέων ἔργων, φαντάζεσθε πλέον πόσον βιαιότερος καὶ χαμερπέστερος θὰ εἶνε ὁ ἀγὼν κατὰ τὰς παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι θάποφασίσουν περὶ τῆς τύχης τῶν τεσσάρων καλλιτέρων δῆθεν δραμάτων τοῦ ρετσίνοιου. Πρέπει δὲ νὰ μὴ ἔχη κανεὶς τὴν ἐλαχίστην πείραν τῶν τοιούτων καὶ νὰ